A°. 1843. MAANDAG, N°. 13. 20 FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 18 Februarij 1843.

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal van den 16den dezer maand, No. 212, is op het daartoe door denzelven gedaan verzoek, aan den Heer C. J. WOLFF JULIAANS, verleend *eervol* ontslag als Burger Kapitein der divisie *Saramacca*, en in deszelfs plaats als zoodanig aangesteld: de 1e. Luitenant *à la suite* derzelve divisie, W. MAYNARD.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

PARAMARIBO, den 18 Februarij 1843.

In opvolging van art. 37 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal gedurende den tijd van *veertien* dagen ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen voor opgemeld Departement ter *visie* liggen, de Repartitierekening van de Boedels: PIETER GEESKEN, THEODORUS BOSMANS, FRANS FEUCHTER, H. C. ZIETSCH en DAVID RAPHAëL DE MEZA.

De Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(6431) Ten nutte van belanghebbenden, wordt door den ondergeteekenden, als daartoe door het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, geautoriseerd, bekend gemaakt, dat gedurende het jaar 1842, bij opgemeld Departement zijn geliquideerd de navolgende Boedels, als:

		Saldo in Kas.	
1.	GEORGE BENJAMIN MAYNARD . . .	ƒ 473	23^{5}.
2.	JACOB DE LEON . .	» 1448	66^{5}.
3.	HENDRIK VALLANT.	» 46	76^{5}.
4.	BEREND JANS . . .	» 1154	18.
5.	WILLEM BLIEKVELD	» 272	25.
6.	JOHAN FREDRIK SCHWAAN . .	» 191	49^{5}.
7.	CAROLUS MARTINUS ENGERT Bz. . .	» 461	05^{5}.
8.	THERESIA HENDRIKA STOLKERT . .	» 1368	97^{5}.
9.	JULIEN JOSEPH JULIEN	» 307	47.
10.	LUCIA van JACOT .	» 46	28.

Wijders dat gedurende hetzelfde tijdvak zijn afgeloopen in eenen staat van *insolventie* de Boedels: ANDREW CHARRURIER, JACOB GOMPERTS, BEBE van BERRANGER, HENRY JACQUES ARBOUS, PIETER VOS, JACOBUS HENDRIKUS VAN DER KAMP, de geëxisteerd hebbende Firma van KAMPE en VAN DER KAMP, JOHANNES PIETER HENDRIK KENSWIL, GERHARDUS VAN WIJK JR., ESTHER van HOEUFT en EZECHIEL BAREND.

Paramaribo, den 18 Februarij 1843.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(1400) De fungerende CURATORS, zullen op Maandag den 27sten dezer, des namiddags ten 4 ure, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek doen verkoopen:

De *NALATENSCHAP* van den Heer JOHAN WILHELM BECKER, en eenige overgeblevene *GOEDEREN* van den Boedel WORIE van CORA van LABADIE, bestaande in: *LIJFKLEEDEREN, HUISRADEN, enz.*

Mede: eene *KLEEDEREN KAST*; aankomende den Boedel R. GOLLENSTEDE.

Paramaribo, den 18 Februarij 1843.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(6416) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, *benevens met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 24sten Februarij 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Martina, Charlotte, Wilhelmina, Frederik, Marius, Edward, Henriette, Europa, Francois, Jan* en *Charles*; aankomende J. J. MUNTZ en nom ux.

De Slaven met namen: *Antje, Patientie, Sellij, Carina, Rosie* en *Frederik*; aankomende MARTHA NAARSTIG.

Paramaribo, den 18 Februarij 1843.

T. M. SCHOTBORGH.

(6417) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 24sten Februarij 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Sophia* en *Meerja*; aankomende C. T. CAPADOCE (*au Boedel*).

Paramaribo, den 18 Februarij 1843.

T. M. SCHOTBORGH.

WIJKMEESTERS der Wijk La. F., zullen op *HEDEN* een aanvang maken met de jaarlijksche opneming in dezelve Wijk, ingevolge Publicatie van 5 | 6 Maart 1828.

Paramaribo, den 20 Februarij 1843.

M. J. GELDERLIN.
ISAAC DEL PRADO.

* * * Vendu:

HEDEN en *MORGEN*, des namiddags 4 uren, ten huize van KOLONEL BALFOUR VAN BURLEIGH.

De *GOEDEREN* zijn HEDEN en MORGEN te bezigtigen. (6423)

(6424) A. SALOMONS, *Vendumeester*, zal *MORGEN* om *negen* uren, verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN en den Neger *Askan* (Tuinier.)

(4956) De *VENDU* van WINKELWAREN, GEREEDSCHAPPEN en PLANTAADJE BENOODIGDHEDEN zal plaats hebben ten huize van den ondergeteekenden op *WOENSDAG* den 22sten dezer, 's namiddags ten *vier* uren. — Zijnde de GOEDEREN van HEDEN af te bezigtigen.

Paramaribo, den 20 Februarij 1843.

S. WITTERING.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ
VAN
WELDADIGHEID.

*** *Vergadering* van *Hoofdbestuurders* en *onderscheidene Commissien*, op MORGEN den 21sten dezer, 's avonds ten 7½ uren, in het lokaal van de Loge Concordia.

Paramaribo, den 20 Februarij 1843.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den dezer, de Zweedsche Sloep Edward, Kapt. J. M. Denrey, van St. Eustatius, hebbende 13 dagen reis; Passagiers: Henry Wilmans, N. G. G. W. en C. Mussender.

Den 15den, de Nederlandsche Schoener Jan Ernst, Kapt. J. A. de Haseth, van Curaçao, met 18 dagen reis, heeft medegebragt 12 Slaven.

Blackwell.

De Heer Blackwell, de laatste zijner familie, en een der rijkste inwoners van Londen, was ongehuwd en een man van een onbesproken karakter en een voortreffelijk hart. Uithoofde zijner rijkdommen onafhankelijk van anderen levende, en niets omhanden hebbende, was hij dikwijls gemelijk en ontevreden, zoo als doorgaans het geval is van rijke ledigloopers. Op zekeren tijd in diep gepeins verzonken, dacht hij bij zich zelven: » Waartoe dienen mij toch al de schatten, welke mij de fortuin in zulk eene ruime mate heeft toegedeeld? Moet ik er alleen de bewaarder van wezen? Zij liggen geheel nutteloos, want ik ben te oud, om in de kostbare en verkwistende vermaken der jeugd eenig genoegen te kunnen vinden, en zij verschaffen mij dus op verre na niet die zaligheid, welke ik mij van derzelver bezit beloofde." Onder deze en soortgelijke overdenkingen langs den oever van den Teems wandelende, ontmoette hij William, een' zijner voormalige arbeiders: die, zijnen ouden Meester, treurig en met een nederhangend hoofd, ziende op en nedergaan, hem aansprak en zeide: » Waarom zoo treurig, Mijnheer! een rijk man, zoo als gij zijt, heeft daartoo toch geene reden!" » Het is juist mijn rijkdom, die mij zoo verdrietig maakt. Wat baten mij al mijne schatten?" — » Wel, Mijnheer! — hernam William — » deel er anderen van mede, zoo gij ontberen kunt. Gij zoudt daardoor de vader van vele ongelukkigen worden."

Blackwell werd door dit, zoo natuurlijk, als gepast, antwoord getroffen. De gedachte, dat hij door zijnen rijkdom ook anderen konde gelukkig maken, hoe zeer ook met zijn zacht karakter overeenstemmende, was nooit in hem opgekomen. »Kom, William!" — zeide hij »gij zijt toch een mijner voormalige arbeiders, van wiens eerlijke denkwijze ik overtuigd ben, kom, geeft mij goeden raad, gij zult een der eersten zijn, die er de vruchten van zult inoogsten. Hoe veel zoudt gij wel in eens nemen, wanneer ik mijne kas voor u openstelde?" — »Wel mijn Heer!" — antwoordde de eerlijke arbeider, — »dat zou eene grap zijn. Indien het u ernst ware, dan nam ik aanstonds vier honderd Guinjes, om mij weder een huisje, leder en het noodige werkgereedschap aan te schaffen, ten einde langs dien weg mij en mijn huisgezin door den arbeid mijner handen aan den kost te helpen" -- »Gij zijt" -- hernam Blackwell --- »een eerlijk, opregt man. Ga met mij, en ik zal u aanstonds deze som geven." William ontving dezelve, terwijl hij door de edelmoedigheid van zijnen ouden Meester, nog bovendien ten nadrukkelijkste in de gunst van al deszelfs vrienden werd aanbevolen, waardoor de brave en vlijtige William het binnen weinig tijds zoo ver bragt, dat hij zijnen edelmoedigen weldoener de voorgeschotene som met dankbaarheid konde teruggeven. Deze nam het geld aan, doch schonk het aan de oudste dochter van zijnen voormaligen arbeider tot een' bruidschat. Het meisje deed een voordeelig huwelijk, en de geheele familie zag van langzamerhand hare welvaart aanmerkelijk toenemen. -- Zoo kan men door zijnen rijkdom veel goeds stichten! -- Blackwell, die nimmer zulk een rein genoegen gesmaakt had dankte de voorzienigheid voor de bezitting van zijn aanzienlijk vermogen, hetwelk hem in staat stelde, om anderen gelukkig te maken. Ja!" --- sprak hij -- »dit is het ware gebruik, dat wij van onze schatten maken moeten, wanneer zij ons niet tot last zullen worden. De Hemel schonk mij die, om de ellende mijner broederen te verzachten, en daartoe zal ik ook niet nalaten dezelve te besteden."

De edeldenkende man hield zijn woord; van dit oogenblik aan ging er geen dag voorbij, welke zich niet door de eene of andere goede daad kenmerkte. Zijn grootste genoegen was, noodlijdenden op te zoeken, ten einde hen in hunne ellende te ondersteunen. Nu eens zond hij eenen behoeftigen kleederen, en geld met den post; dan weder liet hij aan dezen of zieke genees- en versterkende middelen ter hand stellen, en op eenen anderen tijd hielp hij den eenen of anderen, buiten zijne schuld, ongelukkig gewordenen Koopman door aanzienlijke geldsommen, welke hij hem door eenen onbekende liet bezorgen, weder op de been; trouwens, het was hem het grootste genoegen, wanneer de geredde zijnen weldoener niet kende, juist, omdat hij dan bij deszelfs dankbetuigingen, welke, zoo als hij zich uitdrukte, altoos met eene soort van verlegenheid gepaard gingen, niet zoude behoeven te blozen. Van dit laatste levert het volgende geval een treffend voorbeeld op:

Op zekeren avond, in zijnen mantel gehuld, door de stad wandelende, om den eenen of anderen behoeftigen op te sporen, gingen twee sober gekleede burgers voor hem uit, die, zonder dat zij hem bemerkt hadden, elkander over hunne huisselijke belangen onderhielden. »Ach!" -- zeide de eene al zuchtende --- »zoo de edele menschenvriend, Blackwell, die reeds zoo velen in hunnen nood heeft bijgesprongen, mijnen droevigen toestand slechts kende, heel spoedig zoude ik gered zijn. Vijftig Guinjes waren genoegzaam ter bevordering van mijn geluk." — »Deze som" -- zeide de andere -- »zoude, helaas! bij mij op verre na niet toereiken; ik heb ten minste twee honderd noodig, indien ik mijne omstandigheden zal verbeteren. --- Op dit oogenblik naderde Blackwell, hartelijk verheugd, dat hij hier eene gelegenheid gevonden had, om onbekend goed te kunnen doen. »Mijne vrienden!" --- dus sprak hij tegen hen --- »ik heb uw onderling gesprek gehoord. Gij hebt gelijk; de Heer Blackwell kon en zou u ook gaarne uit uwen nood willen redden, indien hij met uwen toestand bekend ware, en ik zou uw voorspraak bij hem willen wezen: doch hij heeft te vele bezigheden, dan dat ik hem thans zoude durven lastig vallen. Maar, zou dan ook deze man de eenige in Londen zijn, die ongelukkigen zou willen helpen? En zouden er geene anderen gevonden worden, die even genegen tot eene goede daad zijn, wanneer zij er slechts gelegenheid toe hebben? Welaan! ik zal u het geld leenen. Komt morgen, ter zelfder tijd en uur weder hier, en brengt mij een getuigschrift van de Jury wegens uw goed gedrag, dan zal ik u de penningen toetellen; doch doet geene moeite -- en dit is het eenige bewijs van vriendschap, welk ik van u verzoek — om mijnen naam uit te vorschen." Hierop vertrok hij aanstonds, terwijl de beide burgers, verbaasd over die gebeurde, in het eerst niet wisten, wat zij er van denken moesten, en of zij de verzekering van den onbekende konden gelooven. Ondertusschen namen zij het besluit, om den volgenden avond, op het bepaalde uur, zich te zelfder plaatse te laten vinden. Zij gingen dan ook derwaarts, bragten het gevorderde getuigschrift mede, en vonden hunnen weldoener reeds op hen wachtende. Zij overhandigden hem het bewijs van hun goed gedrag, en ontvingen daarop ieder van hem de verlangde som, waarna hij, zonder eene schuldbekentenis van hunnen kant te vorderen, even spoedig als de eerste maal, hen weder verliet.

De beide burgers, ten uiterste verlegen dat zij hunnen edelmoedigen weldoener niet kenden, namen een even zoo buitengewoon besluit, als zijn gedrag te hunnen aanzien was, en lieten den volgenden morgen aan de beurs een geschrift aanplakken, maakten, en openlijk beloofden, het ontvangene geld, binnen zekeren bepaalden tijd, aan de Jury weder ter hand te zullen stellen, met volmagt aan deze, om het aan den brenger van het getuigschrift, door hen aan hunnen onbekenden weldoener gegeven, te laten volgen. Zulk een edel gedrag verwierf aller bewondering en goedkeuring. Dan, de volgende dag leverde daartoe wederom nieuwe stoffe op, alzoo men toen het voormelde geschrift afgescheurd, en in deszelfs plaats een ander aangeplakt vond van dezen inhoud: »Ik ben ten hoogste tevreden over mijne bewezene weldaad, daar ik nu overtuigd ben dezelve aan mannen besteed te hebben, welke verdienden, dat zij in hunnen droevigen toestand geholpen wierden. Ik begeer volstrekt geene teruggave van de geschonkene som, en tot meerdere zekerheid hiervan, heb ik reeds het aan mij ter hand gestelde getuigschrift door den Lord-Mayor aan de Jury doen terug bezorgen."

Geheel Londen was begeerig, om dezen edelaardigen weldoener te kennen, maar Blackwell, tevreden met de goedkeuring van zijn hart, streefde niet naar de openlijke toejuiching der menschen. Hij hield deze daad, zelfs voor zijne getrouwste vrienden, verborgen, en welligt ware dezelve nimmer bekend geworden, indien zich niet zijn Kassier herinnerd had, dat hij hem juist op denzelfden dag de genoemde sommen had moeten toetellen.

Adversaria.

Een koopman, uit Zuid-Pruissen, verloor op de jaarmarkt te Frankfort aan de Oder, een' zak met geld, en liep in de grootste ontsteltenis naar den winkel van den Heer Emanuel Magnus, uit Berlijn, bij wien hij kort te voren eenige goederen had opgekocht; met de vraag, of hij denzelven ook bij hem had laten leggen. »Neen!" — was het antwoord -- »maar iemand uit onze buurt heeft zoo straks doen bekend maken, dat hij een' zak met geld gevonden heeft, en dien aan den regten eigenaar, op behoorlijk bewijs van deszelfs regt, wil teruggeven." Deze man, zijnde een stokoude Israëliet uit Zuid-Pruissen, met eenen grijzen baard, en van een achtbaar voorkomen, werd nu aanstonds geroepen, en bragt het geld mede, waarop de eigenaar, ter staving van zijn goed regt op hetzelve, verklaarde, dat men in den zak honderd stuks dukaten en één Max d'or vinden zoude. De eerlijke vinder, dit dadelijk onderzoekende, bevond, dat 's mans verklaring volkomen met de waarheid overeenkomstig was en overhandigde met blijdschap aan den wettigen eigenaar het gevonden geld; doch weigerde volstrekt alles, wat deze hem ter belooning aanbood, alzoo hij van oordeel was, niets meer dan zijnen pligt gedaan te hebben.

De beroemde Zeeheld, Michiel Adriaansz. de Ruijter, gaf eens een treffend voorbeeld van zijnen eerbied en zijne getrouwheid omtrent de Overheid. Op zekeren tijd in eene jaagschuit van eene Hollandsche stad naar eene andere varende, verstoutte zich een der reisgenooten, om tegen 's Lands Hooge Magten verscheidene smaadredenen uit te slaan. Dit maakte de Ruijters verontwaardiging gaande, en deed hem zeggen, »dat hij, als een dienaar van den Staat, het voeren van zulk eene taal in zijne tegenwoordigheid niet kon noch mogt dulden;" bevelende voorts den kwaadspreker het zwijgen. Dan, daar dit niet baatte, gelastte onze Held den schipper, om den oproerkraaijer aan land te zetten; doch ook dit vruchteloos zijnde, nam de Ruijter de gelegenheid waar, dat het vaartuig digt aan wal was, vatte met zijne kloeke, welgespierde zeemanshanden den lasteraar bij den kraag, zette hem buiten boord, en klaagde, toen hij ter bestemder plaatse gekomen was, den wederspannigen schipper bij de Wethouderschap aan, die hem, om dit zijn gedrag voor 6 weken in deszelfs post schorste.

Het is een bekend spreekwoord, wanneer iemand over eene duistere zaak oordeel velt, zonder dezelve alvorens op goede gronden ontwikkeld te hebben: Hij heeft den Gordiaanschen knoop doorgehakt, niet ontbonden. Dit spreekwoord is van eenen ouden oorsprong, en ontleend van het bedrijf van Alexander den Grooten, in de Stad Cordium, gelegen in Phrijgiën, alwaar men hem, na dat hij dezelve had ingenomen, eenen wagen vertoonde, gebonden met een strik, die van den bast eens dadelbooms gemaakt, en zoodanig verward was, dat dezelve niet scheen ontknoopt te kunnen worden.

Alexander, wetende, dat de inwooners dier Stad, volgens zekere, zoogenoemde, voorspelling, zich verbeelden, dat de ontbinder van den knoop Koning van de geheele wereld zoude worden, en begeerig zijnde, om gansch Asiën, ja de geheele wereld, onder zijne magt te brengen, ondernam, door eer- en veroverzucht geprikkeld, dezen verwarden knoop los te maken; dan, hoe lang hij zocht, hij kon nog het begin, noch het einde daarvan ontdekken. Nu ongeduldig wordende, trok hij zijn zwaard, en hakte den knoop midden door, zich nu, op zijne beurt, verbeeldende de man te zijn, in de gewaande voorspelling bedoeld.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd Brikschip Phoenix, Kapt. J. J. Gorter. — Adres bij J. Gisius. — Sluit ultimo Februarij.

Het gezinkt Galjootschip de Drie Broeders, Kapt. H. J. Hubert. — Adres bij J. Gisius. — Sluit uiterlijk 22 dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip de Eensgezindheid, Kapt. C. Meijer. — Adres bij Gebrs. Reijns.

Het Schip de Koophandel, Kapt. F. Popken. Adres bij Leijsner en Schelfer. — Sluit ultimo Februarij.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.